Gyurácz Ferenc

Elcsapandó kampánytanácsadó

Megjelent a www.honderu.hu-n, 2010. március 22-én

Az idei, költészetnapi parlamenti választások esélyese a legnagyobb ellenzéki párt. A legismertebb hazai szerencselovag hírhedett szavaival élve: nem kicsit, nagyon. Nagyon esélyes, de a jelek szerint ez nem nyugtatja meg. A párt, melynek támogatottsága a közvélemény-kutatások szerint mintegy három-négyszerese az utána következő vetélytársaiénak, az esélyesek nyugalmával készülhetne a megmérettetésre, s magatartásának nyugodt fölénye maga is hozzájárulhatna vezető helyének biztosításához, támogatottságának megőrzéséhez vagy akár további növeléséhez. Még azt a luxust – feltéve, de meg nem engedve, hogy a politikában valóban luxusnak mondható ez –, tehát még azt is megengedhetné magának, hogy példát mutasson az erkölcsös kampányra, amely nem személyek lejáratására, hanem a teljesítmények és a programok ismertetésére és ütköztetésére épül. Növelné ezzel a politika iránti bizalmat, egyáltalán a társadalmi közbizalmat fölemelhetné egy némileg magasabb szintre a béka feneke alatti állapotából, melyben az ma már szinte a legelemibb kooperációnak, a társadalom folyamatos működésének vált gátjává.

Sajnálattal tapasztalhatjuk, hogy nem ez történik. Ehelyett a szóban forgó esélyes párt – a Fideszről beszélek természetesen – bosszúsan konstatálta, hogy az eddigi üres, semmitmondó szlogenekre („itt az idő”) és a program gondos leplezésére, a lehetséges ütközési felület minél szűkebbre vonására és a proteszt-szavazatok kényelmes besöprésére épülő kampánystratégia netán veszélybe kerülhet a jobbról váratlanul előretörő, és éppen hogy nem a leplezésre, hanem a *le*leplezésre és az alternatív programismertetésre építő radikálisok fiatalos lendülete miatt.

A bosszúság néha bosszúvágyat szül, s ezúttal is rossz tanácsadónak bizonyult. Nem azt súgta: változtatni kell a kampánystratégián, s megmutatni, mit akarunk, érvelni szándékaink, programunk mellett, s az ebben érdekelt sajtó segítségével, demokratikus vitában győzni meg a közönséget az igazunkról s a feltörő radikálisok tévedéseiről és alkalmatlanságáról.

Nem, a Fidesz a legrosszabb reflexeket hagyta működésbe lépni: rágalmazni, lejáratni, kígyót-békát a másikra kiabálni. Hogy a Jobbik az MSZP kreálmánya? A Fidesz tudja, hogy ez így semmiképp nem lehet igaz, mégis ezt szajkózza hetek óta. S nemcsak az a vérfagyasztó hangvételű, kacifántos pályaívű újságíró nyomatja ezerrel ezt a marhaságot, akit a Fidesz vezérkara, eléggé nem sajnálható módon, szinte első számú szócsövévé válni hagyott az elmúlt időszakban, s aki újabban a „szarzsák” és az „ótvaros” szavak rendszeres használatával próbálja szaftosabbá tenni a néha valóban kissé száraz konzervatív zsurnalisztikát. Nem, ugyanezt halljuk attól a pápai fiútól – 1979 óta ismerem –, akinek érdemeiről kevés tudomásunk lehet (elvégre „titokminiszter” volt), arra azonban jól emlékezhetünk, hogy kedélyborzoló nagyotmondásai már sokszor bizonyultak fölöslegesnek, s egyszer-kétszer pedig nagy valószínűséggel részük volt a párt választási vereségében is.

Az MSZP tolja előre Balassa focistát vagy Giczy Jóskát, a kiváló kőszegi, nemzeti könyvest? Ugyan már. De akár a vezéreket is, ha nézzük: Balczót, Vonát, Szegedit? Dehogy. Van ugyan néhány „sötétebb ló”, akikről el lehet képzelni ezt-azt, de akkor tessék konkrétan előállni az információkkal, ha vannak. Mert ha nincsenek, csak a durva vád van, az nemcsak az általános közbizalmat roncsolja tovább, hanem, úgy vélem, visszahull a vádlók fejére, s semmiképp sem hoz több szavazatot, mint ahányat elvisz.

Hogy a még szerencsétlenebb, egyes esetekben kifejezetten alantas próbálkozásokról, a Jobbik-elnök családi életének szétrombolási kísérletéről és egyebekről ne is beszéljünk. Miféle kampánytanácsadó az, aki ilyen eszközöket javasol egy részben kereszténydemokrata identitású pártnak? Ráadásul egy olyannak, amely három-négyszeres előnye birtokában történelmet csinálhatna avval, hogy ha – a politika természete szerint bár szükségképpen ravaszkodva, taktikázva is – mégis tisztán, nemes emelkedettséggel vonul be a csúcsra, s így páratlan morális fölhatalmazással foghatna neki korszakos intézkedéseinek…? (Szorongva kérdem: ugye, nem azért hallgatnak rá, mert nincsenek is a tervekben korszakos intézkedések…?)

Akármiféle kampánytanácsadó az ilyen, sürgősen el kéne csapni. Amíg nem késő.